

Πρόλογος

Η κυριαρχία στην αποικιακή Ινδία διέθετε διττή άρθρωση. Σήμαινε αφενός την εξουσία της Βρετανίας να κυβερνά επί των νοτιοασιατών υπηκόων της και αφετέρου την εξουσία που ασκούσε η γηγενής ελίτ επί των υπάλληλων ομάδων του ίδιου του υποτελούς πληθυσμού. Επομένως, η στιγμή της ξένης αποικιοκρατικής κυριαρχίας αντιστοιχούσε σε μια γηγενή στιγμή στο εσωτερικό του γενικού σχήματος διάρθρωσης της εξουσίας.¹

R. Guha, *Dominance Without Hegemony*

Δεν είναι όλες οι μορφές αντίστασης εποικοδομητικές ούτε όλοι οι υποτελείς λαοί ικανοί να αναλύσουν κριτικά τις συνθήκες της υποτελείας τους.

S.E. Merry, «Resistance and the cultural power of law»

Τα δύο προηγούμενα αποσπάσματα συλλαμβάνουν εύστοχα την εστίαση του βιβλίου αυτού. Το σχόλιο του Γκούχα μας υπενθυμίζει ότι χρειάζεται να συντονίζουμε τους δέκτες μας στα πολλαπλά επίπεδα των εξουσιαστικών σχέσεων, που υπάρχουν σε κάθε κοινωνία, αλλά στις αποικιακές συνθήκες μπο-

1. Γενικό σχήμα διάρθρωσης της εξουσίας (general configuration of power): η φράση αναφέρεται στο θεωρητικό σχήμα που προτείνει ο ινδός ιστορικός από τον κύκλο μελέτης των υπάλληλων ομάδων Ρανατζίτ Γκούχα για την προσέγγιση της έννοιας της εξουσίας, προκειμένου να διερευνήσει την ιστορική συνάρθρωση της εξουσίας στην αποικιακή Ινδία. Σύμφωνα με αυτό, η εξουσία συνίσταται σε μια σειρά άνισων σχέσεων σε πολιτικό και κοινωνικό επίπεδο που απορρέουν από τη σχέση μεταξύ Κυριαρχίας (Κ) και Υποτελείας (Υ). Πρόκειται για δύο αλληλένδετους όρους οι οποίοι κατά την αλληλεπίδρασή τους προσδίδουν στην εξουσία την ουσία και τη μορφή της, ενώ ο καθένας τους συγκροτείται με τη σειρά του από ένα άλλο ζεύγος στοιχείων, που είναι ενδεχομενικά και αλληλεπιδρούν μεταξύ τους: η Κυριαρχία από τον Καταναγκασμό (ΚΑ) και την Πειθώ (Π), ενώ η Υποτελία από τη Συνεργασία (Σ) και την Αντίσταση (Α). Σε κάθε συγκεκριμένο ιστορικό παράδειγμα ο χαρακτήρας της σχέσης Κ/Υ διαφέρει ανάλογα με το σχετικό βάρος των στοιχείων ΚΑ/Π και Σ/Α που συνθέτουν αντίστοιχα κάθε όρο της. Αυτό το ειδικό βάρος καθορίζεται από πλήθος συγκυριακών και δομικών παραγόντες και από τους συνδυασμούς τους, που είναι ιδιαίτεροι στις κοινωνίες, προσδίδοντας σε αυτές διακριτό χαρακτήρα (Guha 1997: 20-22). (Σ.τ.μ.)

ρεί να αποκτούν στρωματογραφία με ακόμη μεγαλύτερο βάθος. Η παρατήρηση της Μέρι, που βασίζεται στην εκτίμησή της για τη σπουδαιότητα του διακαιού στη διαμόρφωση της αυτοκρατορικής διακυβέρνησης, υποδεικνύει ότι χρειάζεται να επιστρατεύουμε όλη την προσοχή μας όταν εντοπίζουμε πράξεις «αντίστασης», επειδή κινδυνεύουμε πάντοτε να αποδώσουμε κίνητρα που ενδέχεται να υπάρχουν πιο πολύ στο νου του σύγχρονου αναλυτή παρά του ιστορικού φορέα της δράσης. Όσο εμπάθυνα στη μελέτη της αλληλεπίδρασης ανάμεσα στους επτανήσιους Έλληνες και στους βρετανούς εκπροσώπους του υπουργείου Αποικιών, που είχαν σταλεί να τους κυβερνήσουν, ένιωθα ολοένα και πιο άβολα με την έμφαση στην αντίσταση που έχει αποκτήσει εξέχουσα θέση στη σύγχρονη βιβλιογραφία για τον ιμπεριαλισμό και την αποικιοκρατία. Θεωρώ ότι το αντινομικό ζεύγμα αντίστασης και προσαρμογής είναι υπερβολικά περιοριστικό από εννοιολογική άποψη για μια βαθύτερη κατανόηση της αποικιακής εμπειρίας. Έφτασα να συμμερίζομαι ολοένα και περισσότερο την ανησυχία που εκφράστηκε πρόσφατα από τον Μάικλ Φ. Μπράουν (Brown 1996) και άλλους (π.χ. Fox και Starn 1997), ότι δηλαδή χρειάζεται να «αντισταθούμε στην αντίσταση» ή τουλάχιστον να την εννοήσουμε με πιο σύνθετους τρόπους και με περισσότερες αποχρώσεις. Δεν είναι ηγεμονικές όλες οι πράξεις των ξένων ή εγχώριων ομάδων που κυβερνούν, ούτε συνιστά αντίσταση κάθε απόκριση των υπάλληλων ομάδων.

Πρόθεσή μου σε τούτο το βιβλίο είναι να συλλάβω τη σύνθετη, πολύμορφη και συχνά αμφίσημη *εμπειρία* της αυτοκρατορικής διακυβέρνησης την οποία έζησαν από κοινού οι Βρετανοί και οι Έλληνες όταν τα Επτάνησα συνιστούσαν τμήμα της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Από εννοιολογική άποψη, επέλεξα τον όρο *αποικιακή κυριαρχία* για να εκφράσω τι βίωσαν επειδή αναδεικνύει την ενότητα της εξουσίας, της θεσμικής εξουσίας και της κρατικής κυριαρχίας, αποδίδοντας τα σύνθετα και αμφίσημα χαρακτηριστικά της αυτοκρατορικής διακυβέρνησης καλύτερα από τους όρους *ηγεμονία*, *προσαρμογή* και *αντίσταση*.

Κεντρικός στόχος του βιβλίου, λοιπόν, είναι να επιχειρήσει να συνομιλήσει με τις αντιπαραθέσεις της σύγχρονης ιστορικής και ανθρωπολογικής βιβλιογραφίας για την ηγεμονία, την εξουσία και την ταυτότητα. Κάθε κεφάλαιο διαλέγεται με μια διαφορετική πλευρά αυτής της συγγραφικής παραγωγής.² Στο σύνολό τους έχουν σκοπό να απομακρύνουν τη συζήτηση από την έμφαση στην απλή διπολικότητα μεταξύ ηγεμονίας και αντίστασης, και αντ' αυτής να εστιάσουν την προσοχή μας περισσότερο στην αμοιβαία αλληλεπίδραση ανάμεσα στους αποικιοκράτες και τους αποικιοκρατούμενους,

2. Κάθε κεφάλαιο διαθέτει τη δική του εισαγωγή, που το εντάσσει στα συμφραζόμενα της σχετικής βιβλιογραφίας. Επομένως, σε τούτον το σύντομο πρόλογο θα συνοψίσω μόνον ό,τι αποτελεί τη συνολική συνηγορία του βιβλίου, όπως ελπίζω.

τους κυβερνήτες και τους κυβερνώμενους, τους ξένους και τους ντόπιους. Πρόθεσή μου είναι να δώσω έμφαση στην ιστορική συγκυρία και δράση, να εξετάσω την προθετικότητα, να διερευνήσω τις διαδικασίες προσαρμογής και αντίστασης όταν υπάρχουν τα σχετικά εχέγγυα, και να ανασυστήσω τον κόσμο που δημιούργησαν Έλληνες και Βρετανοί μαζί στα νησιά του Ιονίου κατά το δέκατο ένατο αιώνα μέσω της κοινής εμπειρίας τους από την αποικιακή κυριαρχία.

Κατά πάσα πιθανότητα, ελάχιστοι αναγνώστες εκτός Ελλάδας έχουν ακούσει για τα Επτάνησα, αν δεν ενδιαφέρονται ιδιαίτερα για τον ελληνισμό ή αν δεν είναι λάτρεις των μυθιστορημάτων του Λόρενς Ντάρελ, για να αφήσουμε στην άκρη το πόσο γνωρίζουν ότι σε μεγάλο μέρος του δέκατου ένατου αιώνα αποτέλεσαν τμήμα της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Επιπλέον, τα νησιά αναμφισβήτητα κατέλαβαν περιθωριακή μόνο θέση στα βρετανικά αυτοκρατορικά χρονικά και υπήρξαν απλώς θέαμα ελάσσονος σημασίας στο μεγάλο παιχνίδι της ευρωπαϊκής αυτοκρατορικής επέκτασης. Δεν απέπνεαν την αίσθηση του εξωτικού, του ρομαντισμού και της περιπέτειας, με την οποία συνέδεαν οι Βρετανοί την Αφρική, την Ινδία και την Άπω Ανατολή. Η επίσκεψη στην Κέρκυρα δεν αποτελούσε διόλου διάβαση προς την καρδιά του σκότους. Ωστόσο, μια ανάλυση της εμπειρίας της αποικιακής κυριαρχίας στα Επτάνησα μπορεί να είναι ιδιαίτερα γόνιμη ακριβώς επειδή αυτά δεν ταίριαζαν επακριβώς στις συνηθισμένες αποικιακές κατηγορίες.

Βασικά στοιχεία που διαμόρφωσαν την αποικιακή συνάντηση είχαν εντονότερες αμφισημίες στην ελληνική περίπτωση παρά αλλού. Οι κάτοικοι των Ιονίων, λόγου χάρη, ανήκαν σε ευρωπαϊκή φυλή; Ήταν, άραγε, «δυτικοί» πολιτισμικά; Οι απαντήσεις σε αυτά τα βασικά ερωτήματα για την ταυτότητά τους δεν ήταν αυταπόδεικτες. Γινόταν να *μην* είναι «δυτικοί» οι απόγονοι των αρχαίων προπατόρων του δυτικού πολιτισμού; Γινόταν να *μην* είναι «Ευρωπαίος» ο κοσμοπολίτης έλληνας αστός έμπορος ή ο ιταλοθρεμμένος αριστοκράτης των Επτανήσων με τον πορφυρό μανδύα; Κοντολογίς, οι Βρετανοί εκεί βρέθηκαν αντιμέτωποι με ένα σύνθετο, εκλεπτυσμένο, λευκό, χριστιανικό γηγενή πολιτισμό, κι έτσι η διαδικασία του σχηματισμού ταυτότητας και η πολιτισμική κατηγοριοποίηση διέφεραν από τις αντίστοιχες σε άλλους τόπους. Και αυτό περιέπλεξε ακόμη περισσότερο τη δυναμική της αυτοκρατορικής διακυβέρνησης. Η περιπλοκότητα της κατάστασης επιδειωνόταν από την ανώμαλη πολιτική υπόσταση των νησιών. Θεωρητικά, αποτελούσαν κυρίαρχο κράτος κάτω από την προστασία του βρετανικού στέμματος. Κατ' ανάγκη, λοιπόν, έπρεπε να απονεμηθεί στην τοπική ελληνική πολιτική ελίτ μεγαλύτερος βαθμός πολιτικής εξουσίας από ό,τι σε άλλους τύπους αποικιών που υπάγονταν απευθείας στη βρετανική διακυβέρνηση. Συνοψίζοντας, αφού τα Επτάνησα πρόσφεραν στους Βρετανούς μια κατάσταση διαφορετική από εκείνη που ίσχυε αλλού στην αυτοκρατορία τους, η ανάλυση του

τρόπου με τον οποίο Έλληνες και Βρετανοί βίωσαν εκεί την αποικιακή κυριαρχία και την ηγεμονία, την αντίσταση και την προσαρμογή θα εμπλουτίσει την ιστορική κατανόηση που έχουμε για τον ιμπεριαλισμό ευρύτερα.

Το πρώτο κεφάλαιο παρουσιάζει στον αναγνώστη μια σύντομη εισαγωγή στην επτανησιακή ιστορία και εξηγεί πώς προέκυψε και πώς αναπτύχθηκε το βρετανικό καθεστώς προστασίας από το 1815 μέχρι το 1864. Το δεύτερο και το τρίτο κεφάλαιο σχετίζονται μεταξύ τους και πραγματεύονται το ζήτημα της ταυτότητας. Στο δεύτερο κεφάλαιο εξετάζω με ποιον τρόπο οι Βρετανοί επινόησαν μια ταυτότητα για τους Έλληνες. Κατά την εξέταση αυτή με απασχολεί η βιβλιογραφία για την ταυτότητα και την «Ετερότητα», για τον οριενταλισμό και τη μεταποικιακή θεωρία. Υποστηρίζω ότι μεγάλο μέρος της απλουστεύει τη διαδικασία συγκρότησης της ταυτότητας θεωρώντας την ευθύγραμμη διαδικασία που στηρίζεται σε μια διπολική αντίθεση. Αντίθετα, χρησιμοποιώντας την περίπτωση των Βρετανών και των Ελλήνων στα Επτάνησα, καταδεικνύω ότι η διαδικασία ήταν πιο σύνθετη και ότι βασιζόταν στην κατασκευή αποικιακών στερεοτύπων πιο πολύ μέσω αναλογιών παρά μέσω απλών διχοτομιών. Στην περίπτωση αυτή οι Βρετανοί δημιούργησαν για τους Επτανήσιους μια ταυτότητα που τους παρουσίαζε είτε ως «Ιρλανδούς της Μεσογείου» είτε ως «αβορίγινες της Ευρώπης». Ωστόσο, ο σχηματισμός ταυτότητας ήταν αμφίδρομος, και στο τρίτο κεφάλαιο διερευνώ με ποιον τρόπο κατανόησαν οι Έλληνες τους Βρετανούς και τη Δύση. Εδώ, βεβαίως, η πρόκληση βρίσκεται στις πηγές. Οι φωνές των κυβερνώμενων πολλές φορές φτάνουν σε μας ως σιγανοί ψίθυροι και υπαινικτικοί κατ' ιδίαν μονόλογοι. Χρησιμοποιώντας τις νομικές διατάξεις που θεσπίστηκαν από το δημοτικό συμβούλιο της Ζακύνθου, καταδεικνύω ότι οι Έλληνες κατανοούσαν το «δυτικό» σημασιοδοτώντας το ως εύτακτο, ανστηρά πειθαρχημένο, με σαφείς κοινωνικούς διαχωρισμούς· όμως καταδεικνύω επίσης ότι τα γνωρίσματα αυτά συνθέταν μόνο μια πρόσοψη, ένα προσωπείο δημόσιας εμφάνισης, χωρίς εντούτοις να επηρεάζουν την ιδιωτική πραγματικότητα. Ο διάλογος για την ταυτότητα φωτίζει καιρία στοιχεία από τα οποία διαμορφώθηκε και διεπόταν η διαδικασία της αποικιοκρατίας στα νησιά, όπως την αντίθεση μεταξύ του ιδιωτικού και δημόσιου χώρου, μεταξύ του ενδόμυχου χαρακτήρα και της παρουσίας του προς τα έξω, μεταξύ των αρετών του πολίτη και του προσωπικού συμφέροντος.

Το τέταρτο και το πέμπτο κεφάλαιο διερευνούν δύο συναφείς αλλά διαφορετικές όψεις της αποικιακής εμπειρίας. Στο τέταρτο κεφάλαιο εξετάζω με ποιον τρόπο οι πρωτοβουλίες της αποικιακής διοίκησης, ανεξάρτητα από το πόσο καλοπροαίρετες ήταν, μπορούσαν να παράγουν πολύ διαφορετικά αποτελέσματα όταν μετασχηματίζονταν στα χέρια των ντόπιων. Στην περίπτωση αυτή, χρησιμοποιώντας το θεσμό των βρεφοκομείων και των ορφαν-

νοτροφείων, που είχαν ως σκοπό τη μέριμνα για την πιο ευάλωτη πληθυσμιακή ομάδα της κοινωνίας, δείχνω ότι υπήρχε τεράστια διαφορά πολιτικής κουλτούρας μεταξύ των μελών της βρετανικής και της ελληνικής ελίτ και ότι τούτη η διαφορά επηρέασε τον τρόπο με τον οποίο λειτούργησαν οι κρατικοί θεσμοί στην κοινωνία των πολιτών. Από τη σκοπιά των Ελλήνων, το κράτος συνιστούσε κυρίως ένα σύνολο πόρων που υπήρχε για να το εκμεταλλεύονται προς ίδιον όφελος οι επιμέρους συνομαδώσεις. Επομένως, η ελληνική ελίτ πολλές φορές δεν αντιστάθηκε στις «ηγεμονικές» αποικιακές πρωτοβουλίες, όπως τα βρεφοκομεία, αλλά αντίθετα τις ενστερνίστηκε και τις εκμεταλλεύτηκε δημιουργικά με τρόπους απρόβλεπτους για την κυρίαρχη εξουσία.

Το πέμπτο κεφάλαιο διερευνά απροκάλυπτες πράξεις αντίστασης, αλλά με τέτοιο τρόπο ώστε να αναδεικνύει παραδειγματικά ποιες δυσκολίες συναντούν η ανασύσταση και η κατανόηση του «κρυφού μητρώου» της αντίστασης (Scott 1990).³ Οι έλληνες χωρικοί μιλούσαν ένα έμμεσο αντιστασιακό ιδίωμα, που ρίζωνε περισσότερο σε μεταφορικά σχήματα παρά σε πολιτικά συνθήματα. Κατανοούσαν τις σχέσεις εξουσίας και εξέφραζαν τη διαμαρτυρία τους χρησιμοποιώντας υπαινιγμούς που παρέπεμπαν στο φύλο, την τιμή, τον ανδρισμό και την ακεραιότητα. Η πολιτική και η διαμαρτυρία, η ηγεμονία και η αντίσταση μεταξύ των κατοίκων του Ιονίου και των Βρετανών, καθώς και μεταξύ των ελλήνων αριστοκρατών και των χωρικών, διηθούνταν και *διαμορφώνονταν* μέσα από ένα σύνθετο πολιτισμικό και γλωσσικό φακό ο οποίος θεμελιωνόταν σε μια πλούσια γλώσσα σεξουαλικών μεταφορών.

Στο έκτο και το έβδομο κεφάλαιο συνεχίζεται η θεματική των πρωτοβουλιών της αποικιακής διοίκησης και των αθέλπτων συνεπειών τους, αλλά σε διαφορετικό πεδίο: στα δικαστήρια και στο δίκαιο. Όπως επισημαίνω σε πολλά σημεία του βιβλίου, το βρετανικό υπουργείο Αποικιών αντιλαμβανόταν το νόμο και τη δικαιοσύνη ως καίριους στυλοβάτες που δικαίωναν τη νομιμότητα της βρετανικής κυριαρχίας επί των Ελλήνων. Κατά συνέπεια, οι Βρετανοί έδωσαν πολύ μεγάλη έμφαση στη μεταρρύθμιση των δικαστηρίων και του συστήματος απονομής ποινικής δικαιοσύνης.

Το έκτο κεφάλαιο διερευνά πώς επιχείρησαν οι Βρετανοί να αντιμετωπίσουν το εξαιρετικά υψηλό επίπεδο διαπροσωπικής βίας μεταξύ ανδρών, με πιο ζωντανό παράδειμά του την τελετουργική μονομαχία με μαχαίρι, που ήταν ιδιαίτερα προσφιλής στους επτανήσιους πληβείους. Στο κεφάλαιο αυτό προβαίνω στην ανασύσταση της μονομαχίας με μαχαίρι, αποκαλύπτοντας το σύστημα ανδρικής τιμής στο οποίο βασιζόταν, και στη συνέχεια εξε-

3. Κρυφό μητρώο (hidden transcript): με αυτόν τον όρο του Τζέιμς Σκοτ δηλώνεται το ιδίωμα αντίστασης στο οποίο μεταγράφεται η κριτική που ασκείται από τις υπάλληλες ομάδες σε χώρους και πεδία όπου δεν φτάνει η επιτήρηση των κυρίαρχων. (Σ.τ.μ.)

τάζω πώς προσπάθησαν οι Βρετανοί να περιορίσουν την πρακτική με νομικές μεταρρυθμίσεις. Συγκεκριμένα, καταδεικνύω με ποιον τρόπο η διεύρυνση του ρόλου των δικαστηρίων οδήγησε εντέλει τους Έλληνες να τα εντάξουν στις διενέξεις τους για την τιμή και τη φήμη, αλλά με δημιουργικούς και απροσδόκητους τρόπους.

Το έβδομο κεφάλαιο ασχολείται με την ίδια θεματική αλλά προσθέτει τη διάσταση του φύλου. Μια αθέλητη συνέπεια των νομικών μεταρρυθμίσεων του βρετανικού υπουργείου Αποικιών ήταν η δημιουργία ενός νέου πολιτικού χώρου τον οποίο αρχικά εκμεταλλεύτηκαν πιο πολύ οι γυναίκες παρά οι άνδρες. Παρότι έγκλειστες στους τέσσερις τοίχους ενός έμφυλου πολιτισμικού συστήματος, που θύμιζε έντονα εκείνα που εξετάστηκαν από εθνογράφους της σύγχρονης Ελλάδας, όπου απαγορευόταν αυστηρά στις γυναίκες να εισβάλουν στο δημόσιο χώρο, χιλιάδες επτανήσιες Ελληνίδες συνέρρεαν στα ιερά δώματα της δικαιοσύνης και εκεί εξακόντιζαν αμοιβαίες κατηγορίες για εξύβριση. Η αφήγηση της διάδρασης των γυναικών με το σύστημα της ποινικής δικαιοσύνης αποτελεί, από διαφορετική οπτική γωνία, παραδειγματική περίπτωση της περιπλοκότητας που χαρακτήριζε την αλληλεπίδραση μεταξύ κυβερνώντων και κυβερνώμενων. Στην περίπτωση αυτή μπορούμε να δούμε με ποιον τρόπο ένας έκδηλα ηγεμονικός θεσμός, τα αποικιακά ποινικά δικαστήρια, μπορούσε στην πραγματικότητα να μεταμορφωθεί σε εμπειρία που ενδυνάμωνε τους κυβερνώμενους.

Το όγδοο κεφάλαιο εξετάζει το κομβικό θέμα της θρησκείας. Στην καρδιά του τρόπου με τον οποίο βίωσαν οι Βρετανοί και οι Έλληνες την αποικιακή κυριαρχία τοποθετείται η θρησκεία. Και οι δύο πολιτισμοί ήταν χριστιανικοί, με τη χριστιανοσύνη να συνιστά ζωτικό στοιχείο για τον αυτοπροσδιορισμό τους. Η θρησκεία παρείχε στους Βρετανούς τη νομιμοποίηση της κυριαρχίας τους. Όπως καταδεικνύω, θεωρούσαν θεόθεν δοσμένη αποστολή τους τη χριστιανική φώτιση των Ελλήνων. Στην άλλη πλευρά του νομίσματος, η θρησκεία παρείχε στους Έλληνες μια λογική αντίστασης. Χρησιμοποιώντας το παράδειγμα της πολιτικής του αφορισμού Ελλήνων που κατηγορούνταν για κοσμικά εγκλήματα, η οποία υποστηρίχτηκε από τους Βρετανούς, διερευνώ τη σύνθετη σχέση της θρησκείας, του πολιτισμού, της εξουσίας και της ταυτότητας, και επίσης πώς η διαπάλη αυτή βρέθηκε στον πυρήνα του τρόπου με τον οποίο βίωσε κάθε πλευρά την αποικιακή κυριαρχία.

Τούτες οι μονογραφίες ως σύνολο θέτουν προς συζήτηση καιρίες θεματικές και ζητήματα της σύγχρονης κοινωνικής και πολιτισμικής ιστορίας και της ιστορικής ανθρωπολογίας. Όπου ήταν δυνατόν, προσπάθησα να εμπλέξω αντιπαράθεσεις σε όσο περισσότερα συναφή πεδία γινόταν (μελέτες της ταυτότητας, φύλο, ιστορία του δικαίου, μεταποικιακή θεωρία κ.λπ.), και να εντάξω την ελληνική περίπτωση στο ευρύτερο δυνατό συγκριτικό πλαίσιο. Τούτο το έργο, λοιπόν, απευθύνεται σε ποικίλο αναγνωστικό κοινό: σε ιστο-

ρικούς και ανθρωπολόγους του ελληνικού χώρου, σε σπουδαστές της Βρετανικής Αυτοκρατορίας και σε μελετητές από πολλούς κλάδους που ενδιαφέρονται για τις αυτοκρατορίες, την αυτοκρατορική εμπειρία και τις σύγχρονες τάσεις στις μελέτες της αποικιακής συνθήκης. Το έργο, υιοθετώντας τόσο ευρεία συγκριτική προοπτική, εκτίθεται στην κριτική των ειδικών σε πολλές τοπικές περιπτώσεις. Αυτό είναι αναμενόμενο. Στους κύριους στόχους του περιλαμβάνεται η συμβολή σε ένα θεωρητικό παράδειγμα εξέτασης της συνάντησης με την αυτοκρατορία το οποίο τοποθετείται μετά τη μεταποικιακή θεωρία: περιλαμβάνεται επίσης η διεύρυνση των ολοένα στενότερων δεσμών μεταξύ της ιστορίας και της ανθρωπολογίας. Τέλος, ελπίζω ότι υποδεικνύει μερικούς από τους τρόπους με τους οποίους οι ιστορικοί της σύγχρονης Ελλάδας μπορούν να συνομιλήσουν πιο δυναμικά και απερίφραστα με το κύριο ρεύμα της ιστοριογραφίας (Gallant 1997, 2000β, 2001).